

ΟΙ ΚΟΥΡΔΟΙ.

Οι Κούρδοι, τόπον ἔχοντες ὀρεινόν, εἰς οἴκους δὲ καὶ εἰς σκηναὶς ἀμοιβαδὸν ἐνοικοῦντες, διαφέρουν ἀπὸ τοὺς Βεδουῖνους Ἀραβας κατ' ὅλα τὰ συνήθως διακρίνοντα ὀρεινόμενον ἀπὸ πεδινὸν λαόν· δίδονται ὅμως ὀχι ὀλιγώτερον, ἴσως δὲ καὶ περισσότερον ἐκεῖνων, εἰς παντὶς εἵδους ἀρπαγὴν. Εἰς τὸ κλέπτειν ἔχουν τόσῃ ἐπιτηδεύειν, ὥστε εἰς τὸ ληστεύειν τολμηρίαν. Προσωπικῶς, εἶναι πολὺ τῶν Ἀράβων γενναιότεροι· κατὰ συνήθειαν δὲ τῆς μεγαλητέρας αὐτῶν ἀνδρείας προσβάλλουν καὶ πλεον ἄτρομητως εἰς ὁδοιπόρους καὶ εἰς συνοδίας ἐμπορικὰς. Προσέτι, αὐτοὶ ἀνέχονται ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς Βεδουῖνους. Οὐχὶ πάντῃ ἀμοιροὶ ἡδῶν ἀξιεπαίνων, ἔχουν ὅμως ἄγρια καὶ ἰσχυρὰ πάθη· εὐκαιρίας δὲ τοῦ ἀρπάζειν ὀλιγώτερας παρὰ τὰς τῶν Ἀράβων εὐρίσκοντες, προθυμοῦνται πολὺ μᾶλλον νὰ ὠφελῶνται ἀπ' αὐτάς, ὅσας τυχῶσιν. Ὅθεν προσβολὴ ἀπὸ Κούρδους ἐμπνέει τρόμον πολὺ περισσότερον παρὰ τῶν Ἀράβων ὁποιαδήποτε. Οἱ τὴν χώραν τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος κατοικοῦντες, οἵτινες καλῶς γνωρίζουν τρία τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰ ἔθνη τὰ εἰς τὴν ἀκόλουθον σύγκρισιν περιλαμβανόμενα, ἔχουν παροιμίαν ἰσχυρῶς δεικνύουσαν τὴν γνώμην αὐτῶν περὶ τοῦ προκειμένου λαοῦ.—Οἱ Κούρδοι εἶναι χειρότεροι τῶν Ἀράβων· οἱ Ἀραβες χειρότεροι τῶν Ἑξιδεῶν· καὶ οἱ Ἑξιδεῖς χειρότεροι τοῦ διαβόλου.

Μ' ὅλα ταῦτα, οὐδέποτε φονεύουν τοὺς μὴ ἀνδισταμένους· καὶ, ὡς οἱ Ἀραβες, φυλάττουν μὲ ἀκρίβειαν τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας. Οὐδεὶς ἐνοχλεῖ ξένον, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέφαγεν, οὐδὲ συγχωρεῖ νὰ ὑποφέρῃ βλάβην τινὰ προσωπικὴν ἢ κτηματικὴν ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ὀροφῆς του. Εἰς τὰς καλύβας αὐτῶν συνεκοιμήθημεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι μετὰ πάντες ἡ ἐξ τῶν πλεον ἄγριωπῶν ἀνθρώπων ἀπ' ὅσους ποτὲ ἴδαμεν, ἐνῶ τὰ σκεύη μας ἔκειντο τῇδε κάκεισε εἰς τὸν αὐτὸν θάλαμον, καὶ οἱ λαιμοὶ μας ἦσαν ὅλως διόλου εἰς τὸ ἔλεος τῶν ξιφῶν, τὰ ὅποια καθεὶς Κούρδος ἐφοροῦσεν εἰς τὴν ζώνην αὐτοῦ· μ' ὅλον τοῦτο, ἐξυπνήσαμεν σῶοι, καὶ ἀρέσθημεν εἰρηνικῶς νὰ ἀναχωρήσωμεν. Τοῦτο συνέβη εἰς τὴν κυρίως Κουρδιστάν· ἀλλὰ καὶ αὕτῃ ἡ Ἀρμενία κατοικεῖται εἰς μεγίστην ἔκτασιν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ λαοῦ· ἐνῶ δὲ ἡτοιμαζόμεθα ποτὲ νὰ κινήσωμεν ἐκ τῆς Περσικῆς μητροπόλεως, μὲ σκοπὸν νὰ περάσωμεν διὰ τῆς Ἀρμενίας εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, ἐψυχράνθησαν πολὺ αἱ περὶ κατευοδίου ἐλπίδες μας ἀπὸ κακὴν φήμην περὶ τινος ἰσχυροῦ Κούρδου ληστοῦ, παρακαθημένου πλησίον εἰς τὸ στενὸν ὀρεινὸν πέρασμα τῆς Δαχάρ, τέσσαρας περίπου σταθμοὺς ἀπὸ τὴν Ἐρζερούμ. Εἰδοποιήθημεν ὅτι κατεῖχε τοιαύτην θέσιν, ὥστε δυσκόλως ἡδέλαμεν ἀπορῦγειν τὴν παρατήρησιν αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἀκόμη καὶ ὁ εἰς τὴν Περσικὴν αὐλὴν Βρετανὸς Ἀπεσταλμένος ἦτον ὑπόχρεως νὰ πέμπῃ ἐτησίως χαρίσματα πρὸς αὐτόν, διὰ νὰ μὴν ἐγγίζωνται οἱ ἐκ τῆς Ἀγγλίας φάκελοί του.

Ἡ εἰδησις αὕτη πολλάκις μᾶς ἐπέφερον ἀνησυχίαν, ἐνῶ, διαβαίνοντες τὰ μεταξὺ Τεχεράν καὶ Δαχάρ 600 μίλια, προσηγγίζαμεν εἰς τὸ κατοικητήριον τοῦ ληστοῦ. Τέλος, ὁ ὀδηγός, τὸν ὁποῖον εἶχαμεν μισθώσειν εἰς τὸν ἐμπροσθεν σταθμὸν, νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ διὰ τῶν ἀπατήτων χιόνων, καὶ ὅστις, μὲ χιονοῦ ποδήματα καὶ περιεζωσμένας κνήμας, εἶχεν ὀδεύσειν εἰκοσιπέντε μίλια χωρὶς ποσῶς νὰ φανῇ ἀπνηδυμένος, ἔφερον ἡμᾶς εἰς τὴν ὄφρυν βουνοῦ τινός, ὅθεν ἐκυττάξαμεν κάτω εἰς βαθεῖαν καὶ στενὴν φάραγγα. Ὁ ὀδηγὸς διεύθυνε τὴν προσοχὴν μας εἰς συνάθροισμα κηλίδων μαύρων ἐπὶ τῆς χιόνος, καὶ μᾶς εἶπεν ὅτι αὐτὸ ἦτον ἡ κώμη Δαχάρ, κατοικουμένη ὑπὸ τοῦ ἀρχιληστοῦ καὶ τῶν ὀπαδῶν του. Ἡμεῖς μὲν ἐπεθυμούσαμεν καὶ ἐσκοπεύαμεν νὰ ταχύνωμεν, διὰ τῆς κοιλάδος καὶ τοῦ ἐπέκεινα περάσματος, εἰς τὸ ἀκόλουθον χωρίον· ἀλλ' ὁ ὀδηγὸς ἐδηλοποίησεν ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ ὑπάγῃ παρέκει, καὶ οἱ ἀγωγιᾶται ἔκαμαν τὴν αὐτὴν δηλοποίησιν ὡς πρὸς τὰ κοπιασμένα ζῶα των. Μετὰ ὀριμωτέραν λοιπὸν σκέψιν, εὐχαρίστως ἐστέρξαμεν εἰς τοῦτο, στοχασθέντες ὅτι ἡθέλειν εἶσθαι ἀδύνατον νὰ καταβῶμεν τὸ ὄρος, καὶ νὰ διέλθωμεν τὴν κώμην ἀπαράτητοι· μᾶς ἐφάνη δὲ καὶ ἀσφαλέστερον νὰ δεῖξωμεν ἐμπιστοσύνην ζητούντες τὴν φιλοξενίαν τοῦ ἀρχιληστοῦ, παρὰ τὰς ὑποφίας ἡμῶν νὰ φανερώσωμεν ἐπιχειροῦντες νὰ προβῶμεν.

Ὁ ὀδηγὸς προέδραμε κάτω τοῦ ὄρους, ὥστε νὰ φανερώσῃ τὴν πλησίον μας εἰς τὸν ἀρχηγόν· καταβάντας δὲ εἰς τὴν κοιλάδα, ὑπέστρεψε καὶ ὠδήγησεν ἡμᾶς εἰς τὸ σπήλαιον αὐτοῦ τοῦ Κούρδου λέοντος. Περὶ τὴν εἵσοδον ἔστεκαν διάφοροι ἄνδρες, ἐνδεδυμένοι καλῆτερα παρ' ὅσον συνήθως ἐνδύονται οἱ κάτοικοι τοιοῦτων μικρῶν χωρίων. Ὡς δ' ἐπλησιάσαμεν, ἀνὴρ εὐρωστος, καὶ πολὺ εὐλογοκομμένος, προέβη καὶ μᾶς ἐβοήθησε νὰ περσεύσωμεν. Ἐφοροῦσε γοῦν ἂν πορφυρόχροον, καὶ σὰρίκι μεταξωτόν. Εἶχε δὲ πρόσοφιν ἡμερον καὶ ὀπωσὸν εὐμενῆ, ἐκτός ὅτι περὶ τὰς ὀφρὺς αὐτοῦ ἐφαίνετο μικρά τις ἀπειλητικὴ κατῆφεια. Οὗτος ἦτον ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγός. Μᾶς ἐμβασεν εἰς θάλαμον, ἀποχωρισμένον τοῦ ζωστασίου διὰ τοίχου περὶ τοὺς τρεῖς πόδας ὑψηλοῦ. Ὁ θάλαμος οὗτος ἦτο μακρὺς καὶ στενός, καὶ τὸ μῆκος αὐτοῦ διηρημένον εἰς τρία ἴσα μέρη, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μέσον ἦτον ἀνοικτὸν μονοπάτιον, φέρον ἀπὸ τὴν εἵσοδον εἰς τὴν ἐστίαν· μεταξὺ δὲ τοῦ μονοπατίου καὶ τοῦ ἐκατέρωθεν τοίχου, τὸ πάτωμα ἦτον ἐσκεπασμένον μὲ ψάδας, ρούχα, καὶ τάπητας, ἐπὶ τῶν ὁποίων διάφοροι γέροντες ἦσαν πλαγιασμένοι, καπνίζοντες. Μικρά τις μετασάλευσις ἔγινε μεταξὺ των, ὁπότε εἰσῆλθαμεν, καὶ ὀλίγον τι διάστημα ἐκαθάρίσθη ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους τῆς ἐστίας διὰ ἡμᾶς· ἐκεῖ δὲ ἀπλώσαντες τοὺς ἰδίους μας τάπητας, ἐκαθίσταμεν. Ἀλλέως πως οἰκονομούμεθα ὡς ἐπιτοπλεῖστον· διότι, ἂν εἰς τὸν θάλαμον τὸν πρὸς χρῆσιν μας διωρισμένον εὐρίσκαμεν ἀνθρώπους παραπολλοὺς ἢ παραπολὺ ὀχληροὺς, τοὺς ἐλέγαμεν ν' ἀποσυρῶσιν. Ἀλλὰ τοιοῦτό τι δὲν ἐσυγχῶρει ἡ παρούσα θέσις μας. Μετὰ δέκα

περίπου λεπτά, εἰσῆλθεν ὁ ἀρχηγός, καὶ ἐκάθισεν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς ἐστίας· ἐπομένως δὲ καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους προηγουμένως εἶχαμεν ἰδεῖν εἰς τὴν θύραν, ἐμβῆκαν ἕνας ἕνας, ἕως οὗ ὁ θάλαμος σχεδὸν ἐγέμισεν ἀπὸ καλοενδυμένους Κούρδους, μετὰ φῆρες ζῶνας, οἵτινες, ἐνῶ ἐκάπνιζαν τὰς σύριγγάς των, προσήλοναν ἐφ' ἡμᾶς καὶ τὰς πράξεις ἡμῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς των μετὰ πολλῆς προσοχῆς. Μόνος ὁ ἀρχηγὸς ἐκάπνιζε ν α ρ γ ι λ λ έ· ἐνῶ δ' ἐκάθητο ἡσυχῶς μ' αὐτὸν διασκεδάζων, καὶ χαϊδεύων ὠραῖόν τι τέκνον, τὸν νεώτατον ἀπὸ τοὺς υἱοὺς του, μᾶς ἐφαίνετο ὅτι πολλοὺς ἄλλους ἐβλέπαμεν ἔμπροσθέν μας, ἕκαστον ἀπὸ τοὺς ὁποίους, ἐὰν ἀφινόμεθα εἰς τὰς ἰδίαις ἡμῶν ἐντυπώσεις, ἠθέλαμεν μαντεύσειν ὅτι ἦτον ὁ διαβόητος ληστής, περὶ τοῦ ὁποίου τσαῦτα εἶχαμεν ἀκούσειν. Ἐκ τῶν διαφορῶν μας παρατηρήσεων μία εἰς τὸ ἄκρον διασκεδαστικὴ ἦτο νὰ στοχαζώμεθα τὴν ταπεινοφροσύνην, ὑπομονὴν, καὶ καλοσύνην, αἵτινες διεδέχθησαν τὸν συνήθως βαρὺν καὶ ἀλαζδόνα τρόπον τοῦ Πέρσου μας Σεράποντος Ἀλῆ, ἐνῶ περιεφέρετο εἰς τὸν θάλαμον ἐτοιμάζων τὸ γεῦμα εἰς τὸ πῦρ. Τὸ δεῖπνον τῶν Κούρδων ἠτοιμάσθη πρὸ τοῦ ἡμετέρου γεύματος· συνίστατο δὲ ἀπὸ μεγίστην ποσότητα σίτου*, βρασμένου μὲν τινα κομμάτια προβατείου κρέατος, καὶ περιχυμένου ἀπὸ βούτυρον. Ἀμέσως πάμπολλαι δεξιάι χεῖρες ἐβυθίσθησαν εἰς τὸ πινάκιον, ζητοῦσαι τὰ τοῦ κρέατος περιπλανώμενα κομμάτια, καὶ συμπίεζουσαι τὸν σῖτον εἰς σφαίρας ἀρμούϊας διὰ τὸ στόμα, ἕως οὗ, μετ' ὀλίγον, ἤρχισε νὰ φαίνεται ὁ πάτος τῆς εὐρυχώρου ξυλίνης λεκάνης. Ὁ ἀρχηγὸς δὲν συνέφαγεν. Ὅτε ἤλθεν εἰς τὸ μέσον τὸ πινάκιον, μᾶς προσεκάλεσε νὰ συγγευθῶμεν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐμαγειρεύετο ὄρνις διὰ ἡμᾶς, παρητήθημεν, μὴ στοχασθέντες τὴν στιγμὴν ἐκείνην πόσον ὠφέλιμος ἦτον εἰς ἡμᾶς ἡ τοιαύτη πρότασις, καθότι οἱ Κούρδοι, ὡς οἱ Ἀραβες, σπανίως ἐνοχλοῦν ἐκείνους, μετὰ τῶν ὁποίων συνέφαγαν. Εἶπεν ἀκολούθως ὅτι καὶ αὐτὸς ἤθελε περιμείνειν νὰ μεδέξῃ τῆς ἰδικῆς μας τροφῆς, καὶ διώρισε νὰ βαλθῇ παρήμερα ἐν πινάκιον τοῦ πινάκιον πρὸς χρῆσιν μας. Ὅτε λοιπὸν ἐφέρθη τὸ ἰδικόν μας γεῦμα, ἐκάθισε καὶ αὐτός· ἀποβαλὼν δὲ μὲ τινα περιφρόνησιν τὸ μαχαίριον καὶ τὸ περόνιον, ἐλευθέρως ἐπίανε μὲ τοὺς δακτύλους ὅ,τι καὶ ἂν ἤθελε, δίδων καὶ ποτε εὐμορφόν τι κομμάτιον εἰς τὸν υἱόν του· ὥστε διὰ τῆς βοήθειάς αὐτοῦ πολλὰ γρήγορα ἐκαθαρίσαμεν τὰ πινάκια, μὲ προφανῇ δυσἀρέσκειαν τοῦ δούλου μας, ὅστις εἶχε δικαίωμα ἀποκλειστικὸν εἰς τὰ λείψανα τῆς ἡμετέρας τραπέζης.

Ὅτ' ἐφθασεν ἡ συνειθισμένη ὥρα τῆς κοίτης, παρεκάλεσαμεν ν' ἀποσυρθῶσιν οἱ ἄνθρωποι. Ὁ ἀρχηγὸς εἶπεν ὀλίγα λόγια, καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησαν, αὐτοῦ μό-

νου ἀπομείναντος, καὶ ἐνὸς γέροντος πολιοτρίχου. Οὗτοι ἐκάθισαν ἕως τὸ μεσονύκτιον· τότε δ' ἐφέρθη μέσα καφές, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ ἀρχηγὸς ἐνεχείρισε κουπάκιον εἰς τὸν συγγράφοντα, καὶ εἰς ὀλίγον ἐξῆλθε μετὰ τοῦ γηραλίου. Μᾶς ἐφάνη ὅτι ἔμεινε τόσον ἀργά, διὰ νὰ μὴ μᾶς κατακλέψωσιν οἱ ἄνθρωποι του. Πάλιν δὲ εἰσῆλθε περὶ τὰς τέσσαρας τὸ πρωῒ, καὶ ἐκάθισε καπνίζων ἕως περὶ τὰς ὀκτὼ, ὅτε, τῶν πραγμάτων μας ὄντων ἐτοιμασμένων, ἐκβῆκε νὰ ἐπιστατήσῃ τὰς πρὸς ἀναχώρησιν ἡμῶν ἐτοιμασίας. Μετὰ τινα σκέψιν ἐκρίναμεν ὀρθὸν καὶ δίκαιον νὰ φιλοδωρήσωμεν αὐτὸν ἐν φλωρίον Ὀλλανδικόν. Ἡ ποσότης αὕτη, ἂν καὶ ὄχι τόση, ὥστε νὰ δείξῃ τοὺς φόβους μας, ἦτον ὅμως διπλάσια ἐκείνης, τὴν ὁποίαν συνήθως ἐπληρόναμεν. Ὅθεν ἐπέμψαμεν τὸν Ἀλῆν πρὸς αὐτὸν μετὰ τοῦ χρυσίου· ἀλλ' ὑπέστρεψεν εὐθὺς, λέγων ὅτι ὁ Κούρδος δὲν ἤθελε νὰ τὸ λάβῃ ἀπὸ τὴν χεῖρά του. Ἐξελθόντες νὰ ἱππεύσωμεν, τὸν ἐπροσφέραμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὸ νόμισμα· ἔλαβε δ' αὐτὸ χωρὶς δισταγμὸν καὶ μετὰ εὐχαριστίας, ἂν καὶ ἡ ὑπερηφάνεια δὲν ἐσυγχώρησε νὰ τὸ λάβῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας Πέρσου καὶ δούλου. Μᾶς συνώδευσε πεζὸς ἕως τὴν ἄκραν τοῦ χωρίου· καὶ δείξας ὅποιον δρόμον ἐχρεωστοῦμεν νὰ ἐπάρωμεν, μᾶς εὐχέθη κατευόδιον, ἀπεχαιρέτησε, καὶ ὑπέστρεψε.

Εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχιλήστοῦ εὕρισκόμενοι, ἐφοβοῦμεθα μόνον τὰς μικρὰς κλοπὰς, ὅσας ἦτο δυνατόν νὰ κάμωσι χωρὶς τὴν συναίνεσιν αὐτοῦ οἱ ὁπαδοί του. Ἀλλ' ἀφοῦ ἀνεχωρήσαμεν, μᾶς ἐκυρίευσεν ἀνησυχία μήπως, εἴτε ἐκόντος εἴτε ἄκοντος αὐτοῦ, μᾶς καταδιώξωσι καὶ μᾶς γυμνώσωσι τινὲς τῶν ἀνθρώπων, μὲ τοὺς ὁποίους δὲν εἶχαμεν συμφάγειν. Τίποτε ὅμως τοιοῦτο δὲν συνέβη, ἂν καὶ δὲν ἔπαυσεν ἐξ ὀλοκλήρου ἡ ἀνησυχία μας, πλὴν ἀφοῦ ἐμακρύνθημεν ὑπὲρ τὰ τέσσαράκοντα μίλια ἐκ τῆς Δαχάρ.

Μ' ὄλην τὴν ἀγρυπνίαν τοῦ ἀρχιλήστοῦ ἐνῶ μᾶς ἐφιλοξένοι, οἱ ἄνθρωποι του εὗρηκαν διαφοροὺς τρόπους ν' ἀποδείξωσιν, ὅτι δὲν ἦσαν ἄδικοι αἱ ὑποψίαι μας. Ἰδοὺ ἐν παράδειγμα. Ὁ συγγραφεὺς, ἐξυπνήσας τὸ πρωῒ, ἐξήτησε τὸ μαντίλιόν του, ἀλλ' εἰς μάτην· μετέπειτα ἐξεπλάγη, ἰδὼν αὐτὸ περιτυλίссον τὴν κεφαλὴν ἀνθρώπου, ὅστις ἐτριγύριζεν ἐκεῖ εἰς θεραπείαν τῶν ἀλόγων. Τόσον ἀλλόκοτος μ' ἐφάνη ἡ ἀναίσχυρτος αὕτη παράταξις τοῦ κλεψιμαίου, ὥστε, ἂν δὲν εἶχε τὸ μαντίλιόν μου ἰδιότροπόν τι σχέδιον, ἤθελα διστάσειν ὡς πρὸς τὴν ταυτότητα. Ἀλλὰ, βέβαιον ὄντες, ἀνεφέραμεν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν ἀρχηγόν, ὅστις ὠμίλησε πρὸς τὸν κλέπτην· ἐκεῖνος δὲ εἶπεν ὅτι ἐγὼ τοῦ τὸ ἐχάρισα. Ἀρνηθέντος ἐμοῦ τοῦτο, ὁ ἀρχηγὸς διέταξεν αὐτὸν νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ. Τότε ἐξετύλιξεν αὐτὸ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του, καὶ τὸ ἔρριψε κάτω μὲ ὠργισμένον καὶ ὑβριστικὸν ἀέρα. Ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι ἀνέκδοτον περὶ τοῦ αὐτοῦ μαντιλίου, ἀξιοσημείωτον ἐνταῦθα, ρολονότι δὲν ἔχει ἄμεσον σχέσιν μὲ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν. Τρεῖς ἡμέρας ἀφοῦ ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ Δα-

* Ἐπειδὴ τὸ φρύζιον εἶναι δυσεύρετον εἰς τὰ μακρυνὰ χωρία τῆς Ἀρμενίας, μεταχειρίζονται ἀντ' αὐτοῦ σῖτον εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ πινάκιου.

χάρ, κατελίσσαμεν εἰς τὸν οἶκον Τοῦρκου τινὸς εἰς Ἀλβάρ, τὴν δ' ἐπαύριον κατευωδύσθημεν εἰς Ἐρζερούμ. Μετ' ὀλίγον ἀφοῦ ἐφθάσαμεν, τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μαντίλιον, λησμονηθὲν ἀπὸ ἡμᾶς εἰς Ἀλβάρ, ἐφέρθη παρά τινος, τὸν ὁποῖον ὁ ξενοδόχος Τοῦρκος εἶχε στείλειν κατόπιν μας ἐξ ὧρων δρόμον. Ὁ ἄνθρωπος, βεβαιωθείς ὅτι ἔφερον αὐτὸ ὅπου ἀνῆκεν, ἀνεχώρησε, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἢ νὰ περιμεῖνῃ νὰ λάβῃ ἀντιμισθίαν τινὰ διὰ τὸν κόπον του.

ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΩΝ ΕΣΚΟΥΙΜΩΝ ΠΛΗΘΟΝ ΤΗΣ ΠΑΓΕΤΩΔΟΥΣ ΑΚΡΑΣ.—Τῶν ἀνθρώπων τούτων αἱ σκηναί, λέγει περιηγητὴς Ἀγγλος, συνίστανται ἀπ' ὀλίγα τινὰ ξύλα ἐμπηγμένα εἰς τὴν γῆν, πρὸς τὴν κορυφὴν δὲ συνενούμενα, ὥστε, ἀφοῦ σκεπασθῇ μὲ δέρματα ἢ κατοικία, νὰ λαμβάνῃ κωνικὸν σχῆμα. Ὅταν τὸ ψύχος ᾖ πολὺ, φοραίνονται πρὸς τοῦτοις ἐσωτερικῶς μὲ ταράνδου δέρματα. Ὀλίγα στελέχη συνιστῶσι τὸ πάτωμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξαπλοῦνται τὰ στρωσίδια των. Τὴν τροφὴν μαγειρεύουν εἰς τὸ ὑπαιθρον εἰς χωμάτινα σκεύη, ὅπου βάλλουν ὁμοῦ τὸ αἷμα, τὰ ἔντερα, τὸ πάχος, καὶ τὸ κρέας. Κυριωτέρα τροφή των εἶναι ὁ θαλάσσιος ἵππος, ἡ φώκη, ὁ τάρανδος, καὶ ὀφάρι· ἐπειδὴ δὲ τὸ καλοκαίριον προμηθεύονται πλείονα τῶν ὅσα τότε ἀναλίσκουν, χώνουν τὰ λοιπὰ εἰς τὴν ἄμμον διὰ τὸν χειμῶνα. Μὲ πολλὴν φιλοροσύνην ἀνέσκαψαν φώκην, ἥτις κατὰ τὸ φαινόμενον ἦτο πρὸ ἰκανοῦ χρόνου ἀποτεθειμένη, καὶ εἰς αὐτῶν, γεμίσας ἀπὸ τὰ ἐντόσθια τὴν χεῖρα, ἐπρόσφερεν αὐτὰ εἰς ἡμᾶς διὰ νὰ φάγωμεν· ἀλλὰ μόνον ἡ θεία μᾶς ἐχόρτασε. Τὸ κρέας τοῦ ταράνδου τρώγεται ὑπ' αὐτῶν ὡμόν.

ΕΠΙΜΟΝΗ.—Εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ διαβόητου Ἀσιανοῦ δορικτήτορος Τιμοῦρ, κοινότερον λεγομένου Ταμερλάνου, κἀνὲν ἰδίωμα δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀξιοσημειωτοῦ τῆς παραδόξου ἐπιμονῆς του. Ὅσον μεγάλας δυσκολίας καὶ ἂν ὑπῆντα, ποτὲ δὲν ὠπισθοδρόμει ἀφ' ὅτι ἅπαξ ἐπεχειροῦσε· πολλάκις δ' ἐπέμενε εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ ὑπὸ περιστάσεις, αἵτινες ἔκαμναν τοὺς περὶ αὐτὸν ὄλους ν' ἀπελπίζωνται. Εἰς τοιοῦτους καιροὺς διηγεῖτο τὰ ἐφεξῆς.—'Μίαν φορὰν,' ἔλεγεν, 'ἠναγκάσθην, φεύγων ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου, νὰ προσθάρμω εἰς χαλασμένον οἰκοδόμημα, ὅπου ἐκάθισα μόνος πολλὰς ὥρας. Τοὺς λυπηροὺς μου διαλογισμοὺς ζητῶν νὰ διασκεδάσω, προσήλωσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ μύρμηκα, ὅστις, φέρων κόκκον σιταρίου μεγαλῆτερον ἑαυτοῦ, ἀνέβαινε νύχθον τινὰ τοῖχον. Ἠρίδμησα τοὺς ἀγῶνας, ὅσους ἔκαμε διὰ νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του. Ὁ κόκκος ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν ἐξήκοντα ἑννέα φορὰς· ἀλλὰ τὸ ἔντομον ἐπέμενε, καὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν φορὰν ἐφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν. Τὸ θῆμα τοῦτο καὶ τότε μ' ἐνεθάβρυνε, καὶ ἀπὸ τότε ὡς μάθημα μ' ἐχρησίμεισε.'

Ἀνδρῶν δὲ φαίλων ὄχρον εἰς ὕδαρ γράφε.

Ο ΑΘΡΗΣΚΟΣ ΕΥΤΥΧΗΣ.

ΣΩΡΕΥΕ χρυσίον καὶ ἀργύριον· σύναγε σπανίους καὶ πολυτιμοτάτους θησαυρούς· γέμισον τὴν πόλιν ἀπὸ χρεωφειλετῶν, καὶ πολλὰς σου κιβωτοὺς ἀπὸ βαρυτίμων κειμηλίων καὶ κοσμημάτων καὶ στολῶν· κτίζε μεγάλας οἰκίας ἀπὸ χρυσοῦ καὶ ἡλέκτρου καὶ ἐλέφαντος καταστραπομένης, καὶ στενοχωρουμένης ὑπὸ πλήθους ἀνδραπόδων καὶ κολάκων βοσκομένων εἰς τὰς συβαριτικάς τραπέζας σου· πλάτνουν τὰς γαίας καὶ τοὺς κήπους σου εἰς διάστημα πολλῶν ἡμερῶν· ἀνάβα, τέλος, θριμβεύων μετὰ δόξης καὶ εἰς τοὺς ὑπερτάτους βαθμοὺς τῶν ἀνθρωπίνων ἀξιοματῶν· ἂν δὲν ἔχῃς θησαυρισμένην ἐν τῇ ψυχῇ σου τὴν γαλήνην τὴν ἐκ τῆς ἀρετῆς, ἐκδιώξας τὴν ταραχὴν τῶν ἀλόγων παθῶν καὶ τῆς ἀπληστίας, ὅσον ζωρότερον πίνεις τὸν κρατῆρα τῆς εὐτυχίας, τόσον πλείονας καὶ πικροτέρας ἔχεις ὁδύνας· οἶνον ἰσχυρὸν ποτίζεις τὸν πυρέσσοντα, μέλι ταγίζεις τὸν χολερικόν, ἢ βοῦτρον καὶ πάχην τὸν δυσεντερικόν, φλόγα θέλεις νὰ μαράνης ἐπιχέων ἔλαιον. Ταύτην δὲ τὴν τόσον εἰς τὰς εὐτυχίας ἀναγκαίαν γαλήνην τῆς ψυχῆς καὶ ἀταραξίαν τίς ἄλλος, ἀδελφοί, δύναται ἀληθῶς νὰ τὴν προξενήσῃ, καὶ παροῦσαν νὰ τὴν διατηρήσῃ, καὶ φυγοῦσαν δὲ πολλάκις νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ, εἰμὴ ἢ πιστὴ τοῦ Θεοῦ λατρεία καὶ προσευχή;

Ὁ δὲ τῆς θείας λατρείας ἔρημος εὐτυχὴς ἄλλο τί δύναται νὰ ᾖ παρὰ τρισάθλιον ἀνδράποδον τῆς ἰδίας του εὐτυχίας; Ἐπειδὴ πῶποτε δὲν ἀνυψῶναι τὸν νοῦν πρὸς τὸ μόνον ἀναλλοίωτον καὶ αἰώνιον Ὀν, τὸν Θεόν, ἀποβαίνει δούλος τῆς ματαιότητος καὶ παίγνιον τῆς ἀστασίας τοῦ κόσμου, συρόμενος, ὡς στέλεχος, ἢ σῶμα νεκρὸν, ὑπὸ τῆς ὁρμῆς τῶν ἀλόγων αὐτοῦ παθῶν, ὑπὸ τῶν ἀπατηλῶν καὶ ψευδῶν ὑπολήψεων τῶν ἀνθρώπων, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ροῦ καὶ τῆς φορᾶς τῶν εὐροούντων αὐτοῦ πραγμάτων, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ὁ νοῦς αὐτοῦ καὶ ἡ ψυχὴ φέρεται ὑποβρύχιος. Ἐπειδὴ πῶποτε δὲν ἐπικαλεῖται οὐδὲ μελετᾷ τὴν ἄπειρον ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, ἀποβαίνει σκληροκάριος πρὸς τοὺς πλησίον, καὶ ὡμὸς, καὶ ἄγευστος τῶν γλυκερῶν τῆς εὐεργεσίας θεληγῆτρων, περιορίζων ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐνεργείας εἰς εὐχαρίστησιν τῶν ἀκορέστων αὐτοῦ ἐπιθυμιῶν. Ὅ,τι καλὸν ἂν ἔχῃ, ὅσον ἂν ᾖ μέγα καὶ πολὺ καὶ ἄφθονον, τὸ θέλει μόνον δι' ἑαυτὸν· κἂν ποτε μεταδώσῃ καὶ εἰς ἄλλον κάμμιαν ρανίδα, τὴν πωλεῖ βαρυτιμώτατα. Ὀλίγον ἀργύριον, ὀλίγους λόγους ἡμέρους καὶ παρηγορητικοὺς, καὶ ἐν πολλάκις βλέμμα ἱλαρὸν, μόλις τὰ χαρίζει, ὅταν ἀντιλάβῃ παχεῖς καὶ μακροὺς τῆς ἰδίας ἀλαζονείας ἐπαίνους παρὰ τῶν, ὅσοι κατὰ δυστυχίαν λάβωσι τὴν χρεῖαν του, ταπεινούμενοι καὶ δακρύνοντες καὶ προσκυνῶντες ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲ κάθηται ὑπέροφρος καὶ σόλοικος, ἢ βαδίζει σοβαρὸς καὶ περιβλέπων, πόσοι τὸν ζηλεύουσιν ἀποθαρμάζοντες καὶ μακρόθεν.

Καὶ φαίνεται μὲν ἐξῶθεν μακάριος καὶ ζηλωτὸς, ἀλλ' ὅταν ἀνοίξῃς τὰς θύρας τῆς αὐτοῦ καρδίας, τὸν βλέπεις